

ných mohou býti vykonána. Těmito předpisy pro ně platnými jsou nyní předpisy § 50 odst. (1) a (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. Podle těchto ustanovení jsou usnesení vydaná v řízení nesporném vykonatelná, třebaž nenabyla ještě právní moci (§ 50 odst. (1)), ale jen tak dlouho, dokud nebyl proti nim podán rekurs (§ 50 odst. (2)). Jakmile byl však rekurs podán, má účinek odkladný, a exekuci bylo by pak lze vésti jen, jscu-li tu podmínky exekučního řádu pro exekuci zajišťovací (§ 370 ex. ř., viz Hora, Soudní řízení nesporné str. 140). V souzené věci podal dovolací rekurent proti usnesení rekursního soudu ze dne 23. srpna 1933, jímž usnesení prvního soudu bylo potvrzeno, dovolací rekurs dne 10. září 1933, rekurs ten měl podle ustanovení § 50 odst. (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. odkládací účinek, nebylo proto usnesení prvního soudu v exekučním řízení vykonatelné a nebylo lze na základě něho povolit žádanou uhrazovací exekuci.

Čís. 13450.

Přípustnost pořadu práva pro nárok proti státu na náhradu škody, již prý zavinil finanční úřad nesprávným postupem.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1934, R I 345/34.)

Žalobce domáhal se na vrchním komisaři okresního finančního ředitelství K-ovi a na československém státu náhrady škody z důvodu, že prý byl vinou žalovaného K-a vehnán do sporů, jež ho stály zažalovanou částku a že československý stát ručí za svého úředníka. Soud prvního stolu odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud zamítl ohledně žalovaného československého státu námitku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: Žalobce uplatňuje proti státu nárok na náhradu škody, kterou zavinil státní finanční úřad svým, podle tvrzení žalující strany, nesprávným postupem, že totiž dal žalobci příkaz, aby nedoplatek tržové ceny auta ve výši 3.000 Kč složil k soudu, ježto dřívější vlastník Jan K. dluhuje na silniční dávku více peněz. Žalobce ve sporu s Janem K-em o zaplacení nedoplatku 3.000 Kč podlehl a uplatňuje proto proti státu nárok na náhradu škody vzniklé vedením sporu. Nárok tohoto druhu jest podle §§ 1295 a 1338 obč. zák. i podle své právní povahy nárokem soukromoprávním. Na této právní povaze tohoto nároku soukromoprávního nemění nic okolnost, že onen právní poměr, který byl založen mezi žalobcem jako nynějším majitelem auta silniční dávkou povinného a mezi státem k vybírání dávky oprávněným, byl poměrem rázu veřejnoprávního. Je-li nárok vznesený proti státu na náhradu škody způsobené postupem státních orgánů nárokem soukromoprávním, pak rozhodují o takovémto nároku zásadně řádné soudy (Dodatek III. k svazku IX. sb. n. s., rozh. senátu pro řešení konfliktů kompetenčních ze dne 12. prosince 1927 čís. 470 z r. 1927). Jiná jest ovšem otázka, zda jsou splněny předpoklady této žaloby. Tuto otázku však nelze řešiti v mezisporu o námitce nepřípustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Dovolací rekurentku lze poukázati ke správným důvodům napadeného usnesení, jež vývody dovolacího rekursu nijak nebyly vyvráceny. Právem poukázal rekursní soud k rozhodnutí senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 12. prosince 1927 čís. 470, k němuž pro stručnost poukazuje také soud dovolací.

Čís. 13451.

Odpůrčí řád (ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák.).

Exekuční úkony vymáhajícího věřitele nejsou zpravidla odporovatelné. Odporovati jim lze, jsou-li založeny na právním jednání dlužníka, směřujícím ke zkrácení jeho jiných věřitelů.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1934, Rv I 1843/32.)

Žalující firma domáhala se na Marii K-ové, by bylo uznáno právem, že se pohledávka žalované 50.000 Kč, pro niž vedla žalovaná proti Josefu K-ovi exekuci, jakož i exekuční zástavní právo nabyté žalovanou, prohlašují za bezúčinné proti pohledávce žalobkyně za Josefem K-em. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Žalobkyně omezila dovolání již jen na odpůrčí důvod podle § 2 čís. 3 odpůrčího řádu čís. 337/1914 ř. z., jež spatřuje v tom, že žalovaná vedla na dlužníka Josefa K-a e x e k u c i a zabavila celý jeho sklad zboží, aniž prokázala, že jí úmysl dlužníkův zkrátiti věřitele, ani nebyl znám, ani znám býti nemusil. Dovolací soud především zdůrazňuje, že se mohl obíratí věcí jen v mezích dovolání. Exekuční úkony vymáhajícího věřitele nejsou zpravidla odporovatelnými. Odporovati jim lze, jsou-li založeny na právním jednání dlužníka, směřujícím ke zkrácení jiných věřitelů. To však žalobkyně ani netvrdila a nepřednesla skutečnosti, nasvědčující takovémuto machinacím mezi dlužníkem a žalovanou, nýbrž odporovala vedení exekuce jen v souvislosti s notářským spisem z 15. února 1927, jímž se Josef K. zavázal k placení 50.000 Kč, manželkou (žalovanou) mu zapůjčených. Závadné jednání dlužníka, pokud by bylo dovozováno z notářského spisu, se ovšem nestalo neodporovatelné tím, že žalovaná na základě tohoto vykonatelného notářského spisu proti dlužníkovi vedla exekuci a nabyla tak soudcovského práva zástavního (§ 6 odpůrčího řádu). Exekuce však o sobě není právním jednáním dlužníkovým a ani nabytí soudcovského práva zástavního není takovým jednáním a bylo by lze odporovati jen právnímu jednání při sepsání vykonatelného notářského spisu, pokud se týče nároku, jím založenému. To však dovolatelka v dovolání již nečiní, podotýkajíc výslovně, že notářským spisem po případě nikterak zkrácena nebyla, nýbrž teprve v ý k o n e m exekuce. Ostatně by ani nemohla notářskému spisu odporovati pro uplynutí lhůty § 2 čís. 3 odp. ř.